

לקוראים הידד!

הפעם כמה שורות צרות לאחל לכם, בין השאר, שבוע על הכפק ו
וערב ששי של שושנים. כדאי לדעת שלפני צאת הגליון הזה ה-12
התכנסו חברי המערכת לישיבה ראשונה בתקן של "מערכת" ובדאי
אתם תשימו לב שבאמת אין שטט שינוי. אז רק שתדעו שעתה התמסדרו
ואף איתי התנדב לאסוף מכם את הכתבות ברגע שתהיו מוכנים. ובכן
רשות הדיבור למלים שלפנינו, ופעם בוספת - סוף שבוע שמח שיתחיל
עתה בארוחת הצהרים של יום ו' כרגע.

שתדער ש....

הקיץ בעיצומו, השמש מחייכת אלינו ולחמניות שמתחת לתל רומן
ואנחנו מחייכים אליה, מיכה ביחוד. כבראה שאשה טובה גורמת
לחיוך אפילו אצל האדיש ביותר, אז ברוך שובך ציפורה נחמדת.
הקיץ ואיתו שבוע מסעיר שעבר על הישוב, ושוב יש מה להתרוכח
ובמה לשוח מתחת לעמודים. שבוע של שריפות שהחל באזור
המזבלה ועבר לפרדס שם זכורה אדו בתאונת עבודה וכבראה שבכור
גם חלק מתכניותיו הבכספות, והמשיך בהתפוצצויות תחמושת אדיר
אדירות ברמה שהקפיצו את על הקיבוץ ברבע לארבע בגוקר, ואת
עמרי שבעל את פרת במקלט והשביע אותה לא לצאת משם, מה שבטוח
ביטוח.... במקלט. ושלא תחשבו, היו גם כמה הישגים מסעירים.
אחרי מתח של 40 דקות הצלחנו לסיים משווק שלם מבלי לרדת מהמגרש
ומה עוד שחטפנו שביעיה לקיבוץ. כבראה שהכוכב, "עולה ישן"
"יורד חדש" בן-צבי פשוט היה חסר גם הפעם....
כל זאת לעומת משחק צמרת בגד משמר הירדן שפוצץ עקב איומי
האורחים בגד השופט שהיה דורון, שפשוט שרק ולא ידע למה,
ומה לתת.

בני גולדברג שחזר ממילואים התבשר כי אין חדש תחת השמש ובן-
חיים לא אכזבו גם הפעם.

ליוני ולסבא משה ולכל המשפחה הרבה מזל להולדת הנכדה ה...
ה... ה... החמישית. (המערכת מוסיפה: יוני לא שכח לתת
זוגרות וכותב שורות אלו לוקח על עצמו את האחריות הבלעדית).
מיקי ויהודה הגיעו לחופשת קיץ, ברוכים השבים, וכבראה שהרי
החל לקרוע ליהודה את התחת בפרדס. איגור נשבר לגמרי

מהקריעות בפרדס וביקש העברה לבתקה של הש"ג כי לשמור וביחוד עם מיק זה בהרבה יותר קל, אפשר להרוץ כל הזמן, יש מי ששומר על השומר.

יואב גמר קורס קצינים והגיע הזמן שיגשע הביתה כמו שצריך כי יש דרג וזרע לכל דבר.

כמו כל קיץ כוכב המשקל עבר לבריכה והתור לרופא עיניים בטבריה גדל מיום ליום וכבראה שאם האולפניסטים החדשים לא יפסיקו לטבור אותנו, איבן יצטרך לפתוח קו חדש לקופ"ח בטבריה. רק צריך לתקוע להם מקל בתחת והם יראו כמו ארטיק חלב.

לאביבה פ. שיצאה לשבת חופש בירושלים הרבה הצלחת ולאדו ששוכב בצפת החלמה מהירה ושיבה עוד יותר מהירה הביתה (אמנון סידר מטף ע"י החדר שלך...)). ולכולכם לכל מי שעוד לא בכושר, זה הזמן, הקציר בעיצומו, משלוחים כל לילה בלול, והקטיף במטע יתחיל בקרוב, אז פשוט תכניסו... למהלך ותהיו בריאים.

איתי

השרפה

הפעם, די עכשיר, עבדתי במסגריה ודוקא הייתי עסוק מאד ופתאם אמרו שיש עשן ושאם יש עשן אז - אש. באמת שלא התרגשתי אבל היפתי בעיניים מהר מאד והבעתי את ה-105 ולקחתי בשלפשי עד לעגלה האדומה ושם פגשתי חבר חבר אחד שעזר לי להרתם ותכף ומיד היינו כבר באזור של העשן המון ואש קצת. דוקא עד אז הייתי מאד שלו ועם הרמוניה כזו בלב. פתאום זה קרה. הסתער עלי אדם מהחטה, מכשיר שחור בידו, ופלט דו"ח ראשוני על הענין. קולו היה חזק ומסקנותיו עוד יותר. הוא הטוה לנו תכנית מפורטת ולאחר שהוא הקריא לי את ההוהווסקופ הוא שלח אותי דוקא לכורן השני בתבועת מרפק סגורה. בדרכי לבצוע משימתי הבחנתי בעוד מועד בתבועה דו-סטריית, ובטריקה עבר לידי מין טרקטור עם מרסט שלא הפסיק להשתין ולעשות רוח ודוקא התרשמתי שהנהג היה די קשוח ומלא המשימות בדיקנות מרכז אירופאית. בצד ימין עוד הספקתי להבחין בעגלה עמוסה לעיפה בכחולים, ווספה כתומה שמשום מה רדפו אחרינו. כשהגעתי למחוז חפצי ראיתי אנשים מאד חשופים ומקצועיים שתמיד עולים על הכלים הכי מרשימים. הפעם לא הבנתי; הם נסו לחרוש חטה שעוד לא נקצרה, וכן נסו להפוך קו אש שכבר היה הפוך. ובכלל למה לנסוע על החטה הנשכבת של יופי. עשיתי את שלי ולנקודת הסיום התקדם חץ חום פקיסטני שהוא מטובי הנערים

פה, בריצה קלילה, ואחריו. שאטון המון אנשים כמו לפי פקודה, שבדרך כלל הם בלונדון או ניו-יורק רואים בטלויזיה מה שראו במו עיניהם, ובחורות מאד אמיצות שלמרות כל החולשות הן לא שכחו את הצעיפים ובאו לכבות. בערב הבנתי שג'רמי מעריך שכ-400 דונם של המרעה הכי טוב שלו הלכו ושהוא מחפש את האשמים. טוב.

דוד ר.

על הצבא

הנה נכתוב כמה מילים לאילה מבניכם אשר בקרוב מחגיסיים לצה"ל; אין ספק שמוחותיכם נספפו כבר היטב היטב בכל הנושא הקרוי צה"ל. צה"ל המחנך, צה"ל - הגורם החלוצי, צה"ל - צבא העם, צבא הערכים, בלה, בלה, אחת החכונות הפחות טובות במקום הקרוי ארץ ישראל הוא חוסר אוביקטיביות מדהימה. חוסר איזון. אם במאמרים, ספרי לימוד, הרצאות או מצב נפשי. בכל מקרה זה או טפיחה על הסכם או הלקאה עצמית. הפעם אנחנו נאזן את צה"ל... כי צה"ל הוא בית-ספר ללימוד כל הגורמים השליליים בחברה. צה"ל הוא בית-ספר לגנבים! בצה"ל אתה מקבל הכשרה מידית בכל מה שנוגע לנושאי גנבה וסדידה. אתה מתמחה בנושא ולמעשה עוסק בו במשך כל שנות שרותך בצה"ל. במשך כל אותה תקופה אתה מאבד דברים ללא הרף, שיטת ההחממות בצה"ל היא כה מסורבלת ובלתי אחראית וכמות הציוד שאילו אתה חותם עלולה להעביר אותך על דעתך. השליטה על כמות ציוד כזאת אפשרית רק בדמיונו של קצין אפסנאות ראשי. אולם אם חס וחלילה האבד משהו, "תחסוף", כמו שאתה "חוסף" על כל דבר בצה"ל. אי לכך הפתרון - גנבה. מכוון שגם על גנבה "תחסוף" השיטות הן משוכללות להחריד. אל דאגה אתה תלמד, תלמד מהר, לא תהיה לך ברירה. צה"ל הוא בית-ספר לשקרנים. בהירארכיה הקיימת בצה"ל אין אפשרות לאדם נורמלי למלא את כל הפקודות ולהשאר נורמלי (נורמלי), האפשרות היחידה להתחמק מפקודות בגוחחות וליצניות הוא לשקר. גם זה ענין של למידה, טוב קשה להתחלה אבל לומדים. כל דבר בעיתו אמר קהלת ועשה נפקודו. אחת גם לומד להיות שחקן טוב וככל שתהיה שחקן טוב יותר כן יעלו סיכוייך בתור חיל. ובכלל אם כל העולם במה, אז צה"ל הוא בית-ספר אקדמאי למשחק ודרמה. צה"ל ילמד אותך היטב מהר לזוותר על כבודך העצמי המפוקפק. הביורוקרטיה בצה"ל איומה ויכולה לחסל את החזק בחזקים, להפוך אותו למסוגע מסוכן ופראי. (בכל הרצינות). אך יש דרך לעקוף את הזוועה הנוראית הזאת. בעזרת חנפנות, סוחד ודמי שחיקה. אל תחביש ללקק! זה רק יעזור לך. אל תנסה לשהק את תפקיד-הגיבור משום שאיש לא יתווסס איש לא יעריך זאת וממילא אתה מבזבז זמנך לריק. מה רע בחנפנות? שום ליקוק עוד לא הרג איש ואף אחד לא יכעס עליך, והרי כולם עושים זאת, יד רוחצת יד, וכמובן המטרה מקדשת את האמצעים. האגואיזם בצה"ל - מטרה בפני עצמה. אם לא תדאג לעצמך אתה אבוד, איש לא ידאג לך, תשכח מזה. בצה"ל אין איש עושה משהו מכח רצונו אלא משום שקיבל פקודה. אי לכך ישחדל כל אחד לעשות את המינימום ההכרחי ותו לא. לכן חשוב מאוד שתסמור, בכל מקום שאלו תגיע, קודם כל על נוחיותך, דאג להסתדר אחרת אתה אבוד.

המשך,

לסיום, (ואין זה סיום במלוא מובן המילה, יש עוד הרבה) הבן שאח צה"ל של שלוש השנים גמרת, אולם את הסימפסום שלו אתה וחברייך קלחתם וזהו והרכב האנושי של המדינה הזאת, המורכבת מאנשים שעושים את המינימום, אינם מתנדבים אלא אם כן מסתכלים עליהם, ומובטח להם ששם יופיע בעיתון, לפני כל "מצע" שואלים - מה יצא לי מזה?
אולי בכל זאת מילה טובה על צה"ל; זה לא בילתי אפשרי; סוף סוף זהו צבא לא?
אז איזה דבר טוב אפשר לכתוב על צבא???

גרוצקי.

סתם יום של קיץ.

רעש המנוע קרע את עילפון החושים שהסתרר על האזור אחוז התרדמה. הגלגלים העלו ענן אבק שהתרומם לו בעיפות, הסחוב בריקנות סביב עצמו ולאט לאט הפקיר את עצמו לרצון הרוח. השמש אף היא נסתה לירידה, הנמיכה כמה מעלות וויתרה על שלטונה היומי.
במרחק מה קלטו עיני כלב-מיותם (לשונו משורבבת) שברח מהכל ושם פעמיו למקום לא ידוע בחחלטיה פנטית.
פה ושם עלו אנשים וחצו את הישימון, חלקם עשו דרכם לרווח את צמאונם, כשהם עוטים כחוליים, חלקם יחפניים, לבושי מינימום, מישיירים צעדיהם לעבר מעורתם לאחר ששברו את שחייתם.
כן, זה ולא אחר - הקיבוץ שלנו בשעת אחר הצהריים, כאשר ההסתדרות כבר לא מסתכלת לנו בעיניים. בשעה שלוש וחמישה.

דוד ר.

מה הקשר?

ביום חמישי בלילה, ~~ראשון~~ ראשון לחודש יוני, התפרצו להספקה קטנה ארבעה בני משק רעולי פנים, מזוינים באקדחים עם משתיקי קול ותול"ו (תוחח ללא רחמי) הם שאגו בקולי-קולות: "זהו שוד מזויין לא לזיז!"
האנשים הרבים שחיכו לתורם זה שעה ומחצה קפאו במקומם, איש לא העז לזוז.
ארבעת הבנדיטים לא התמהמהו שניה מיותרת ומיד החלו באספת השלל.
לפחע, כשהכל קופאיר על שמריהם, יצאה לה זקנה אחת מהתור, אישה כבת שמונים, קרחת לה בשלבים מתקדמים וזלפי זקן לא מגולח. ברוב פזיזותה דרכה רגלה שלא בכונה על - שפורפת משחת שלגיים שהחזיקה את תוכנה ישר לעיני המוכרת. אך לא היה בכך די להפסיק את הסתערותה של אותה זקנה כלפי הארבעה שהיו עם גבם אליה. ללא שום גינוני טכס, הרימה את תיק הירד שלה, הבטה בו על ראשו של אחד הבנדיטים וצעקה: -
"גט זה פאק אווט אורב היאר"..... האוירה היתה קשה מנשוא, קשה לחאר את שהתרוש.
הבנדיטים הפסיקו מלאבתם ושקט גמור השתרר במקום. לאחר שניה ארוכה שנדמה כמו נמשכה שעה שלמה, הסחובב לו אותו בנדיט לאט לאט וכשהוא עומד פנים אל פנים מול אותה זקנה, שלח לעברה מבט קר שאינו משתמע לשתי פנים ואמר בשקט ובהבלגה עצומה: -
"אם הייתי יותר חם מזג... הייתי מביא אותך למזכירות".... זה כנראה הספיק להרחיע את כל היתר והארבעה לא הופרעו יותר. תוך שניות הם אספו את כל הבזוקות מעל שולחנה של המוכרת והכניסו הכל לתוך שק ריק של גפרת אמוץ.
בדרכת החוצה הספיקו עוד לשמוע את רודה ממלמלת משהו בקשר לצ"ק לא ברור. הם לא חיקו לשמוע את סוף המשפט. בחוץ חיכתה להם המשאית של איבן, המנוע מחחמט. נהג רעול פנים, חסר סבלנות, לחץ על הדושה עוד לפני שאחרון הבנדיטים הספיק לדחוס עצמו פנימה.

המשך,

איך שהמשאית נכנסה לתעוצה נוהאית הגיע למקום הפשע ה"שריף" בכבודו ובעצמו.
 (בזמנו הפנוי-מסריט) הלה עוד הספיק לרשום בפנקסו את שלוש הספרות האחרונות של -
 מספר המשאית ולירור 25 יריות אזהרה באויר, אך הכל ללא הועיל, המשאית הייתה רחוק
 בדרכה לראש פינה. גם חיכה להם דב גולדשטיין שקנה את שלל הבזוקות בחצי משיר.
 את השק נתנו לו חינם.
 באותו ערב התכנסו להן שתי ישיבות דחופות.
 אחת, ישיבת מזכירות והשניה אספת הורים ומחנכים. ההורים החליטו להביא את החמישה
 למזכירות והמזכירות מצידה החליטה שבשלב זה אין לערב את המישרה בנידון אלא להביא
 את העניין לאספת הורים.
 פה הגיע כל העסק למבוי סתום, הוחלט על דעת שני הצדדים להקים ועדה "עד-הוק".
 הוך רבע שעה התכנסה הועדה והוך 5 דקות הוחלט ש -
 א). הנערים הללו יושעו מביח הספר עד לתקופת בית-שליטי.
 ב). להביא את כל העניין לאספה.
 בשבת התכנסה האספה שהייתה רבה משתתפים וסוערת.
 כולם צעקו ואף אחד לא הקשיב.
 כל רגע הועלתה הצעה אחרת לסדר היום, ומרוב "סידרי יום" היה קשה לדעת כמה מדובר.
 בשעה 1.00 לפנות בוקר נרגעו קצת הרוחות ומנחה הערב הודיע שהגיע הזמן להצביע.
 2 הצביעו נגד, 248 הצביעו בעד... שלילת רשיון הנהיגה של הנערים לזמן בילחי מוגבל
 ועד בכלל.
 בדרך הביחה הספקתי עוד לשמוע שני ותיקים מתוכחים בניהם על סגירת הצאן.
 הבנתי שהם הצביעו לסדר היום הלא נכון, אבל כמו חמיד ניסיתי להבין אותם.

דני.

מכתב למערכת כלשונו...

דוד - אם לא מובן לך משהו, תפנה אלי. דורון.

לכל החברה' היי היי.

זהו.

אז ראשית; אנחנו מכריזים בזה על פתיחת עונת הקומזיצים, כשבקומזיץ -
 הפתיחה הייתה השתחפות ערה של כ-5 עד 6 נפש. (שנרדמו)

אז שנית; שימו לב, בלי התרגשות, אנחנו נתכנס בשבת 4/5 אחה"צ -
 נשב סביב ארוחת ארבע ונשוחח עם החבר - מכאל כהן.
 (המעונינים בפרטים יפנו אלי).

ב ו א ו ב ה מ ו נ י כ ס.

ועדה - בניס.

ואם בכל זאת ועל אף הכל נהניתם מארוחת הצהריים, ואתם כבר לא יכולים לחכות עד
 שתעמוד לפניכם צלחת עוף, אז שיהיה לכם ערב מלא ירח ומלא ספיות.